

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **L. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra (odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2013, č. j. OAM-282/LE-BE03-K07-2013, Ev. č. L009646

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 17. 12. 2013, č.j. OAM-282/LE-BE03-K07-2013, rozhodl žalovaný podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod důvody udělení azylu taxativně vyjmenované v § 12 zákona o azylu, ani nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá porušení § 14 a § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu a navrhuje, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Žalobce uvádí, že porušení uvedených ustanovení spatřuje v okolnosti, že žalovaný žádným způsobem nezohlednil, že na území České republiky legálně pobývá a žije jeho bratr. Zároveň uvádí, že na Ukrajině nemá žádné příbuzné a nemá se kam vrátit, přičemž tuto skutečnost zdůraznil již v pohovoru. Tato

okolnost je důležitá jak z hlediska rozhodování o udělení tzv. humanitárního azylu, tak z hlediska posouzení, zda jeho navrácení zpět do země původu by nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s povinností respektovat jeho právo na soukromý a rodinný život.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že dle jeho názoru byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného podána opožděně. Dále žalovaný popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkazuje na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru a na vydané správní rozhodnutí. Žalovaný trvá na tom, že v rámci důkazního řízení se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že by tu chtěl zůstat (tedy legalizace pobytu). Z Ukrajiny odešel v roce 2007, neboť na Ukrajině nikoho nemá; s dvěma nevlastními bratry, kteří žijí již v nových rodinách, v kontaktu není. Potíže se státními orgány Ukrajiny neměl, měl problémy pouze osobní s matkou alkoholičkou, která již nežije; v ČR by chtěl zůstat a v klidu zde bydlet – svého nelegálního pobytu si byl vědom, nepodařilo se mu však si zde pobyt zlegalizovat, proto žádá o mezinárodní ochranu. V případě návratu neví, do jaké situace by se dostal. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný velmi podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil důvody, pro něž žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany z hlediska všech forem této ochrany a s ohledem na příběh žalobce, který pak hodnotil ve světle informací, které si za tímto účelem obstaral.

K námitkám uplatněným žalobcem v podané žalobě žalovaný uvádí, že se vznesenými námitkami nesouhlasí. Jednak jde o námitky, které již dostatečně a v souladu s právem vyhodnotil žalovaný správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí, a proto na ně i v této fázi řízení plně odkazuje. Pokud jde o námitku, že žalovaný při hodnocení, zda návrat žalobce nebude v rozporu s mezinárodními závazky (s povinností respektovat právo žalobce na soukromý a rodinný život) nezohlednil, že na území ČR pobývá žalobcův bratr, žalovaný konstatuje, že se nemohl zabývat důvody, které žalobce v rámci řízení před správním orgánem neuvedl. Z téhož důvodu nemohl žalovaný tuto okolnost zhodnotit v odůvodnění svého rozhodnutí v rámci § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. Nicméně podle žalovaného pobyt žalobcova bratra na území ČR nelze humanitárním důvodům podřadit. Žalobce s bratrem ostatně nevedou rodinný život – nežijí ve společné domácnosti, žalobce se o svém bratrovi zmiňuje v rámci žádosti pouze jako o osobě, s jejíž pomocí po dobu řízení počítá. Ani ve vztahu k aplikaci § 14a zákona o azylu však tato okolnost vliv nemá a platí žalovaným učiněný závěr, že neudělení doplňkové ochrany je v souladu nejen s vnitrostátní právní úpravou v oblasti mezinárodní ochrany, ale neporušuje ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na podporu tohoto tvrzení správní orgán poukazuje na judikaturu NSS k souladnosti tohoto závěru s mezinárodními závazky; např. ve svém rozsudku ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008, Nejvyšší správní soud konstatoval, že rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a že rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto Otázku je třeba řešit podle zákona č. 326/1999 Sb. Dále žalovaný odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 6 Azs 11/2011 rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 5. 11. 2013 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, bez vyznání, a není a nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace. Sdělil, že on sám, ani nikdo z jeho rodiny, nikdy nebyli členy žádné politické strany, hnutí či jiné organizace. Jmenovaný je svobodný, na území ČR počítá s pomocí svého bratra V. S., který

žije v Kladně. Matka jmenovaného již zemřela, o otci nemá žádné zprávy. Žadatel dosáhl středoškolského vzdělání, na Ukrajině se živil jako zahradník. Svoji vlast opustil v létě roku 2007 a k důvodům svého odjezdu z vlasti uvedl, že si chtěl v ČR najít nějakou práci. Z Ukrajiny cestoval autem přes Polsko až do ČR na platný cestovní doklad a platné vízum. Od té doby byl na Ukrajině pouze jednou, a to v roce 2007 asi na týden. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se na Ukrajině nemá kam vrátit, Všichni jeho příbuzní již zemřeli. ČR je cílovou zemí žadatele, myslel si, že zde najde práci a vydělá peníze. Dotyčný potvrdil, že v ČR je poprvé, za dobu pobytu v cizině spojení se zastupitelským úřadem své vlasti nenavázal a o mezinárodní ochranu nikdy nežádal. Proti jmenovanému nikdy nebylo, ani v současnosti není, vedeno trestní stíhání. V případě návratu do vlasti se žadatel ničeho neobává. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

K důvodům odjezdu z vlasti uvedl, že na Ukrajině neměl práci a neměl tam co dělat. Jeho matka byla alkoholička a on tam zůstat nechtěl, proto odjel. Cestu mu zařídil známý, který mu zařídil i vízum do Polska. Bylo to polské vízum, ale jmenovaný neví, jaké to bylo vízum, nevyzná se v nich. Z Ukrajiny odjel mikrobusem s kamarádem a ještě dalšími lidmi do Polska, a poté do ČR. Při odjezdu z Ukrajiny žádné problémy neměl. Z vlasti odjel s úmyslem, že se již nikdy nevrátí. Chtěl si v ČR najít práci a vydělat peníze. Kamarádi mu říkali, že je to tady dobré. Po svém vstupu na území ČR si našel ubytování na adrese Vysočanská na ubytovně a pak si hledal práci. Pracoval v různých úklidových firmách, a potom také pomáhal při povodních. Pracoval vždy nelegálně, když ho někdo kontaktoval, že je práce, šel tam. Jmenovaný uvedl, že po svém příjezdu měl platný cestovní doklad a polské vízum na tři měsíce. Dal peníze „mafíánovi“, aby mu vízum zařídil, ale nikdy mu ho nezařídil. Žadatel si byl vědom svého nelegálního pobytu, chtěl si vyřídit vízum, ale nikdy to nevyšlo. Domů na Ukrajinu neodcestoval ani poté, co mu bylo rozhodnutím Krajského ředitelství Policie České republiky hl. m. Prahy ze dne 7. 8. 2013, č. j. KRPA-294965/ČJ-2013-000022, uděleno správní vyhoštění. V ČR žádá o mezinárodní ochranu z toho důvodu, že by tu chtěl zůstat. Na Ukrajině nikoho nemá, pouze dva nevlastní bratry, se kterými není ve styku. Když odjel z Ukrajiny, bratry odvedli do dětského domova. Nyní už mají jinou rodinu. Podat žádost se rozhodl až poté, co ho zadržela policie a poučila ho o tom, že může žádost podat. Do té doby o této možnosti nevěděl, nikdo ho o tom neinformoval. Jmenovaný dále vyloučil jakékoliv potíže se státními orgány ve vlasti, problémy neměl ani kvůli své rase, národnosti, pohlaví či náboženskému přesvědčení.

Krajský soud v Praze, poté co ověřil, že žaloba, která byla poštovní přepravě podána dne 3. 1. 2014, byla podána včas, přezkoumal v žalobou vymezeném rozsahu napadené rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

První námitka žalobce směřovala proti závěrům žalovaného o nemožnosti udělení humanitárního azylu.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Obecně je třeba uvést, že „smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na

situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“ – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55.

Humanitární azyl může být udělen pouze na základě úvahy žalovaného. Nelze o něj žádat. Jelikož na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je o něm rozhodováno na základě správního uvážení žalovaného, je omezen i jeho soudní přezkum, a to pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů a z hlediska respektování zákazu libovůle. Soudní přezkum lze proto zaměřit pouze na to, zda v řízení, které vydání rozhodnutí žalovaného předcházelo, nebyl žalobce zkrácen na svých procesních právech závažným způsobem, zda samotné rozhodnutí žalovaného netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost a zda není diskriminační ve smyslu zákazu libovůle. Popsané vady žalobou napadeného rozhodnutí soud neshledal. Napadené rozhodnutí je v této posuzované části zcela přezkoumatelné, není nesrozumitelné a rovněž netrpí vadou nedostatku důvodů. Pokud žalovaný výslovně nezmínil existenci žalobcova bratra, nelze v tom spatřovat nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť z žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný se rodinnou situací žalobce ve vztahu k možnosti udělení humanitárního azylu zabýval, byť v obecnější rovině. Žalovaný tedy rozebral situaci žalobce. Na základě toho pak dospěl k logickým závěrům o tom, že k poskytnutí humanitárního azylu není důvod. Negativní jevy v případě žalobce (nutnost vrátit se na Ukrajinu, kde nežijí přímí příbuzní žalobce) však podle názoru žalovaného nedosahují takové intenzity, aby jeho případ byl posuzován jako případ hodný zvláštního zřetele. Jestliže žalovaný při svém rozhodnutí neporušil žádná procesní pravidla, ani jeho rozhodnutí nevykazuje znaky libovůle, nemůže soud tomuto závěru nic vytknout.

Druhá námitka směřovala proti neudělení doplňkové ochrany, přičemž své vycestování na Ukrajinu považuje za zásah do soukromého a rodinného života.

Podle § 14 a odst. 1 zákon o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalovaný ve vztahu k této otázce konstatoval, že žalobce neprokázal, že by neudělením doplňkové ochrany porušila Česká republika své mezinárodní závazky z oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný život. Pokud se žalovaný přímo a konkrétně nezabýval vztahem žalobce k jeho bratrovi, který dle slov žalobce žije v České republice legálně, nelze to žalovanému klást k tíži v situaci, kdy žalobce tuto okolnost (včetně detailních informací) ani v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ani při pohovoru nezmínil. Při pohovoru byl přitom přímo dotazován, do jaké situace by se dostal v případě návratu do vlasti, přičemž odpověděl pouze to, že neví. Ani v žalobě přitom žalobce nijak nerozvádí, jaký je jeho vztah s jeho bratrem. Ze správního spisu přitom neplyne, že by mělo jít o vztah například ekonomické závislosti apod. Proto soud uzavírá, že jen to, že v ČR žije bratr žalobce, nemůže být vycestování žalobce do vlasti považováno za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. března 2014

Mgr. Jitka Z a v ě l o v á, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková

Rozsudek byl vyhlášen dne 21. března 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].